

Sygn. akt II KK 408/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **W. Ł.**

ukaranej za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 22 października 2021 r.,

skargi, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

uchyla wyroki Sądów obu instancji i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, a jego kosztami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...), uznał W. Ł. za winną tego, że w dniu 6 listopada 2017 r. w W. przy ul. W., w G., w sklepie „S.”, dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci perfum marki A. „[...]” EDP 100 ml o wartości 565 zł, stanowiącego wypadek mniejszej wagi, czym działała na szkodę S. sp. z o.o. z siedzibą w W., to jest popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k.

i za to na podstawie ostatniego z wymienionych przepisów wymierzył jej karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, połączoną z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Orzekł ponadto wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 565 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, który podniósł zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, skutkującej błędem w ustaleniach faktycznych oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uznał, iż wartość przywłaszczzonego mienia wynosi nie więcej niż 465 zł, co skutkowało przypisaniem W. Ł. popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i orzeczeniem kary dwóch miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zobowiązał też oskarżoną do naprawienia szkody w kwocie 465 zł, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację nadzwyczajną od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go na korzyść W. Ł., w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Skarżący podniósł zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 20 § 1 k.w., polegającego na skazaniu W. Ł. na karę 2 miesięcy ograniczenia wolności, to jest powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Mając na względzie powyższe wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, a to pozwoliło na uwzględnienie jej w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.w. w zw. z art. 112 k.p.w. Nie oznacza to, że Sąd Najwyższy nie dostrzega pewnej niedoskonałości sformułowanego w niej wniosku, którego treść nie jest jednak wiążąca.

Oczywistym jest, że w realiach sprawy, w której wniesiono kasację, konsekwencje uwzględnienia postawionego w niej zarzutu dotyczą nie tylko zawartego w zaskarżonym wyroku orzeczenia o karze, ale obejmują całość rozstrzygnięć Sądów obu instancji.

Zauważyć też trzeba, że dla treści rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego nie mógł mieć znaczenia stwierdzony w kasacji brak wpływu błędnie określonej podstawy orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na treść zaskarżonego wyroku (Sąd odwoławczy zmienił jedynie jego wysokość, nie wskazując właściwej podstawy jego orzeczenia – tj. art. 28 § 1 pkt 4 k.w. w zw. z art. 119 § 4 k.w.). Kasacja wniesiona co do kary musi zostać uznana za skierowaną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, o czym mowa w art. 447 § 2 k.p.k., znajdującym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wykroczeniowym, na mocy art. 109 § 2 k.p.w.

W realiach niniejszej sprawy obwinionej przypisano odpowiedzialność za wykroczenie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. i wymierzono karę 2 miesięcy ograniczenia wolności. Zgodnie z treścią art. 20 § 1 k.w. kara ograniczenia wolności wymierzana za wykroczenie trwa 1 miesiąc. Doszło tu zatem do oczywistego i rażącego naruszenia prawa materialnego, polegającego – jak trafnie wskazał skarżący – na wymierzeniu kary powyżej górnej granicy.

Okoliczność powyższa musiała skutkować uchyceniem zaskarżonego wyroku. Musiało ono zostać powiązane z umorzeniem postępowania, wobec upływu terminu przedawnienia karalności zarzucanego wykroczenia określonego w art. 45 § 1 k.w. Przedmiotowy czyn został popełniony 6 listopada 2017 r., a więc jego karalność ustała 6 listopada 2020 r. W związku z powyższym dalsze procedowanie w niniejszej sprawie, mające na celu przesądzenie o odpowiedzialności wykroczeniowej, nie jest możliwe, ze względu na treść art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.

Mając to wszystko na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 2 k.p.w.